Lew z pokolenia Judy

Baranek i lew

> A jeden ze starców rzecze do mnie: Nie płacz! Zwyciężył lew z pokolenia Judy, korzeń Dawidowy, i może otworzyć księgę, i zerwać siedem jej pieczęci. – Obj. 5:5.

Księga Objawienia zawiera wspaniały opis czasu, kiedy Jezus będzie obejmować władzę nad ziemią. Pierwsze dziesięć wersetów piątego rozdziału opisuje Jezusa zarówno jako zabitego baranka, jak i zwycięskiego lwa. Jan Chrzciciel zapowiada Jezusa słowami: „Oto Baranek Boży, który gładzi grzech świata” (Jan. 1:29).

Doskonałość Jezusa, poświęcone życie i służba dowiodły, że godzien był złożyć okup za Adama i stać się Zbawicielem człowieka . Choć sam okup zapłacony został przez Jego fizyczną śmierć na krzyżu, to trzy i pół roku jego ofiarniczej śmierci, od Jordanu do Kalwarii, dowiodły tego, że Jezus godzien był po zmartwychwstaniu odziedziczyć nowe życie i stanowisko. Gdy zmartwychwstał jako istota duchowa, otrzymał od Boga Ojca władzę zastosowania zasługi swojej ofiary na rzecz wszystkich ludzi – najpierw za swoich naśladowców w czasie Wieku Ewangelii, a następnie wszystkich innych, którzy kiedykolwiek żyli, w czasie zmartwychwstania w okresie Wieku Tysiąclecia. „Uniżył samego siebie i był posłuszny aż do śmierci, i to do śmierci krzyżowej. Dlatego też Bóg wielce go wywyższył i obdarzył go imieniem, które jest ponad wszelkie imię, aby na imię Jezusa zginało się wszelkie kolano na niebie i na ziemi, i pod ziemią i aby wszelki język wyznawał, że Jezus Chrystus jest Panem, ku chwale Boga Ojca” (Filip. 2:8-11). Ci, którzy w tym fragmencie opisani są jako „pod ziemią”, muszą zostać najpierw podniesieni do życia, aby następnie móc skłonić się przed Jezusem. W ten sposób, zmartwychwstanie całej ludzkości zapewni każdemu sposobność poznania prawdziwego Boga Jahwe, cieszyć się Jego Synem i zdobyć wieczne życie.

Otwarcie księgi

Księga opisana w rozdziale piątym Objawienia jest w formie zwoju. Jest ona zapisana po zewnętrznej stronie, lecz po złamaniu sześciu kolejnych pieczęci i jej rozwinięciu, ujawnia się tekst zapisany po stronie wewnętrznej. To jest plan Boży! „I widziałem pośrodku między tronem a czterema postaciami i pośród starców stojącego Baranka jakby zabitego, który miał siedem rogów i siedmioro oczu a to jest siedem duchów Bożych zesłanych na całą ziemię. I przystąpił, i wziął księgę z prawej ręki tego, który siedział na tronie” (Obj. 5:6-7, Ezech. 2:8- 3:3, Zach. 5:1-4).

Jezus – Baranek Wieku Ewangelii – był tym, który objawił Ewangelię a wraz z nią Boski Plan. Jednak dopiero po tym, jak zmartwychwstał jako boska istota duchowa, dany został Duch Święty, dzięki któremu Jego naśladowcy mogli zrozumieć ten Plan. „A Jezus przystąpiwszy, rzekł do nich te słowa: Dana mi jest wszelka moc na niebie i na ziemi” (Mat. 28:18). Zapewnienie Jezusa, że tak jak Ojciec objawił Jemu te rzeczy, tak On objawi je swoim naśladowcom, powinno dodawać nam otuchy. „Albowiem nam objawił to Bóg przez Ducha; gdyż Duch bada wszystko, nawet głębokości Boże” (1 Kor. 2:10). Wybrani i namaszczeni przez Boga mogą być przez Niego przyjęci dlatego, że Jezus najpierw złożył swe życie jako okup i sam wszedł na ścieżkę ofiary. Jeżeli okażemy się wierni aż do śmierci, wówczas każdy członek wybranej klasy Oblubienicy Chrystusowej dołączy do Niego, by błogosławić i nauczać zmartwychwstałe miliony. „I zaśpiewali nową pieśń tej treści: Godzien jesteś wziąć księgę i zdjąć jej pieczęcie, ponieważ zostałeś zabity i odkupiłeś dla Boga krwią swoją ludzi z każdego plemienia i języka, i ludu, i narodu, i uczyniłeś z nich dla Boga naszego ród królewski i kapłanów, i będą królować na ziemi” (Obj. 5:9-10). Wówczas to Jezus rozpocznie swe dzieło jako Lew z pokolenia Judy.

Juda, lew

> „Juda – ciebie będą sławić bracia twoi, Ręka twoja będzie na karku wrogów twoich, Tobie kłaniać się będą synowie ojca twego. Szczenię lwie, Juda; synu mój, z łupu, synu mój, się podniosłeś; czai się jak lew i jak lwica, któż go spłoszy? Nie oddali się berło od Judy ani buława od nóg jego, aż przyjdzie władca jego, i jemu będą posłuszne narody” (1 Moj. 49:8-10).

Jakuba błogosławiąc swojego drugiego syna, Judę, przyznał mu i jego spadkobiercom szczególną pozycję. Błogosławieństwo to miało swój punkt kulminacyjny w zwycięstwie Jezusa nad śmiercią. Ruben, najstarszy syn Jakuba, utracił swoje prawa jako pierworodny, z powodu swoich grzechów przeciwko Bogu. W tej sytuacji, przypadły one Judzie. Ten właśnie motyw, pierwszego odrzuconego a drugiego przyjętego, przewija się w całym Piśmie Świętym. Wystąpił on po raz pierwszy gdy Adam został stworzony jako doskonały człowiek i ojciec doskonałego rodzaju ludzkiego. Gdy Adam nie wykazał się posłuszeństwem, utracił to prawo i przy-

padło ono w udział Jezusowi, ostatniemu albo inaczej mówiąc, „drugiemu” Adamowi. „Tak też napisano: Pierwszy człowiek Adam stał się istotą żywą, ostatni Adam stał się duchem ożywiającym” (1 Kor. 15:45).

Błogosławieństwo Jakuba dla Judy składa się z czterech części. Mimo, że jego pierwotne zastosowanie miało dotyczyć syna Jakuba, to jednak pierwsza wzmianka o „lwim szczenięciu” znajduje swe ostateczne wypełnienie pod postacią lwa, dzierżącego zwój z piątego rozdziału księgi Objawienia:

- (1) Juda miał być liderem,
- (2) Juda miał podbijać swoich wrogów,
- (3) Juda miał zapoczątkować ród królewski,
- (4) rola Judy w życiu miała się zmieniać.

Juda jako lider

Synowie Jakuba przywędrowali do Egiptu w poszukiwaniu żywności podczas ciężkiego głodu. Tam nieświadomie stawili się przed swym bratem Józefem, którego przed laty sprzedali do niewoli, a który obecnie rządził imperium faraona. W czasie tego spotkania, Józef najpierw odesłał swych braci do domu, chowając w worze z ziarnem Benjamina swój srebrny puchar. Benjamin był najmłodszym i ulubionym synem Jakuba. Zamiarem Józefa było sprawdzenie szczerości swych braci, zanim miał objawić im swą tożsamość. Gdy jego puchar został znaleziony przez egipskich żołnierzy w workach Beniamina, ten został pojmany i zabrany do Józefa jako złodziej. Wówczas to Juda przejął inicjatywę i zaczął go bronić przed Józefem. „A gdy Juda i bracia jego przyszli do domu Józefa, który tam jeszcze był, padli przed nim na ziemię. A Józef rzekł do nich: Cóżeście to uczynili? Czy nie wiedzieliście, że mąż taki, jak ja, zna się dobrze na wróżbach? Wtedy powiedział Juda: Cóż mamy powiedzieć panu naszemu? Cóż mamy rzec? Jak mamy się usprawiedliwić? Bóg odsłonił winę sług twoich. Otośmy niewolnikami pana mego, zarówno my jak i ten, u którego znaleziono kubek. A on rzekł: Daleki jestem od tego, bym miał to uczynić! Tylko ten mąż, u którego znaleziono kubek, będzie moim niewolnikiem, wy zaś idźcie w pokoju do ojca waszego. Wtedy przystąpił do niego Juda i rzeki: Proszę, panie mój, pozwól słudze twemu powiedzieć słowo do pana mego i nie gniewaj się na sługę twego, gdyż ty jesteś jak sam faraon” (1 Moj. 44:14-18). Następnie, Józef ujawnił się i 12 synów Jakuba znów się spotkało, po czym otrzymali zaproszenie do Egiptu, aby ujść przed panującym wówczas głodem.

Kiedy wiele lat później Izraelici opuścili Egipt i rozpoczęli podróż do Kanaanu, plemię Judy wędrowało jako pierwsze. „Najpierw wyruszył sztandar obozu synów Judy ze swoimi zastępami. Na czele zaś jego zastępu stał Nachszon, syn Amminadaba” (4 Moj. 10:14).

Czterdzieści lat później następne pokolenie Izraelitów wędrujących przez pustynię zawróciło na północ, aby wejść do Ziemi Obiecanej. Juda pierwszy otrzymał dział w ziemi. „Plemieniu synów Judy według ich rodów przypadła losem ziemia do granic Edomu, do pustyni Syn, miejsc najdalej na południe wysuniętych” (Joz. 15:1).

Jezus jest pierwszy w stosunku do wszystkich ludzi. On urodził się na ziemi, aby wyprowadzić świat z grzechu. Składając okup za Adama, zapewnił wszystkim ludziom możliwość znalezienia miejsca w Królestwie Bożym. Dzięki zmartwychwstaniu stał się pierworodnym z umarłych. „A jednak Chrystus został wzbudzony z martwych i jest pierwiastkiem tych, którzy zasnęli” (1 Kor. 15:20). W czasie zmartwychwstania Jezus był pierwszą istotą, jaka otrzymała boską naturę, która została również obiecana Jego wiernym naśladowcom. „Przez które darowane nam zostały drogie i największe obietnice, abyście przez nie stali się uczestnikami boskiej natury, uniknąwszy skażenia, jakie na tym świecie pociąga za sobą pożądliwość” (2 Piotr. 1:4).

Podczas wędrówki po pustyni Syn, obóz Izraela był rozkładany wokół Namiotu Zgromadzenia, albo inaczej mówiąc, Przybytku. Juda rozbijał swój obóz po wschodniej stronie. trzymał miejsce na wschód od Namiotu. „I przemówił Pan do Mojżesza i Aarona tymi słowy: Synowie izraelscy będą stawać obozem, każdy przy swoim sztandarze, przy znakach swoich rodów. Stawać będą osobno wokoło Namiotu Zgromadzenia. Od strony wschodniej stanie obozem pod sztandarem swojego obozu plemię Judy według swoich zastępów. Wodzem zaś synów Judy będzie Nachszon, syn Amminadaba.” (4 Moj. 2:1-3).

Drugie przyjście Jezusa jest opisane w ten sposób, że Jezus nadchodzi ze wschodu z „jasnym blaskiem”, na podobieństwo wschodu słońca. „Gdyż jak błyskawica [Strong 796, astrape – piorun lub jasny blask] pojawia się od wschodu i jaśnieje aż na zachód, tak będzie z przyjściem Syna Człowieczego” (Mat. 24:27). Słońce świeci ze wschodu na zachód i jest to trafny obraz tego, że drugie przyjście stopniowo przyniesie światło na cały świat.

Pokolenie Judy stało się najludniejszym plemieniem w Izraelu, jak zostało to zapisane w 4 Moj. 1 i 26. Izraelici powracający z niewoli babilońskiej mieszkali na terenie Izraela znanym jako Judea, co jest pochodną imienia Judy. Wówczas też pojawiła się skrócona forma „Żyd”, która zaczęła być stosowana wobec wszystkich dzieci Izraela. Za czasów Jezusa, pojęcia „Hebrajczyk”, „Izraelita” i „Żyd” były używane zamiennie. Apostoł Paweł stosuje wszystkie trzy określenia do siebie, mimo, że był z pokolenia Benjamina (Dzieje Ap. 22:3, Rzym. 11:1, Filip. 3:5).

W czasie zmartwychwstania w Wieku Tysiąclecia, naśladowcy Jezusa będą z Nim zjednoczeni, aby w ten

sposób stać się dominującą siłą w nowym wieku. Rola Kościoła polegać będzie na doprowadzeniu miliardów zmartwychwstałych ludzi z powrotem do Bożej łaski. Wszyscy ci, którzy przyjdą do Boga, będą musieli uczynić to poprzez przyjęcie Jezusa i utożsamienie się z Nim, bez względu na to, jakie było ich dziedzictwo etniczne lub religijne.

Juda zdobywca

Jakub przepowiedział o Judzie, że „ręka twoja będzie na karku wrogów twoich”. W czasie walki na krótkim dystansie lub walki wręcz, chwyt ręką za kark miał na celu obezwładnienie przeciwnika i sprowadzenie go do parteru. W biblijnych opisach walk, zwycięzca stawał na szyi powalonego wroga w symbolicznej pozie zwycięstwa (Joz. 10:24). Dawid, potomek Judy, król mianowany przez Jahwe, był największym wojownikiem w Izraelu, podbijając Filistynów, Moabitów, Ammonitów i Edomitów. Z kolei jego syn, Salomon, rozszerzył granice Izraela (1 Król. 4:20-25) w czasie pokojowego panowania. Świątynia, jaką zbudował dla Boga, była niedościgniona, jeśli chodzi chodzi piękno i szlachetność architektury.

Jezus zdobywca staje się bohaterem Objawienia: „I widziałem, a oto biały koń, ten zaś, który siedział na nim, miał łuk, a dano mu koronę, i wyruszył jako zwycięzca, aby dalej zwyciężać” (Obj. 6:2). W czasie swego pierwszego przyjścia, Jezus nabył ludzkość, płacąc okup. Kupione w ten sposób prawo do rządów nad człowiekiem zostało zawieszone aż do Wieku Tysiąclecia, w celu wyboru ukształtowania Jego współdziedziców (Łuk. 12:32). Objawienie rozpoczyna się opisem Jezusa podbijającego wrogów, stawiających opór.

Podczas tysiącletniego panowania, Jezus zajmie się wszystkimi, którzy sprzeciwiają się Bogu i Jego Królestwu. Na koniec zniszczy samą śmierć. „Potem nastanie koniec, gdy odda władzę królewską Bogu Ojcu, gdy zniszczy wszelką zwierzchność oraz wszelką władzę i moc. Bo On musi królować, dopóki nie położy wszystkich nieprzyjaciół pod stopy swoje. A jako ostatni wróg zniszczona będzie śmierć” (1 Kor. 15:24-26).

Gdy wszelka władza i rządy stawiające opór zostaną usunięte, spełni się proroctwo Izajasza: „Potężna będzie władza i pokój bez końca na tronie Dawida i w jego królestwie, gdyż utrwali ją i oprze na prawie i sprawiedliwości, odtąd aż na wieki. Dokona tego żarliwość Pana Zastępów” (Izaj. 9:6).

Królewska linia Judy

> „Nie oddali się berło od Judy ani buława od nóg jego, aż przyjdzie władca jego, i jemu będą posłuszne narody” (1 Moj. 49:10).

Prawo do sprawowania władzy miło być związane z potomkami Judy. Gdy Izrael domagał się króla, w przeciwieństwie do Bożego kierownictwa, w drodze losowania wybrane zostało pokolenie Beniamina i Saul został królem (1 Sam. 10:19-20). Jednak Bóg odrzucił Saula za nieposłuszeństwo, ponieważ nie wykonał polecania zniszczenia Amalekitów, włączając w to króla Agaga (1 Sam. 15:10-11).

Bóg zawsze zamierzał zastąpić Saula Dawidem, który pochodził z pokolenia Judy. On miał się stać królem nad Izraelem. „Posłał więc i sprowadził go. A on był rumiany i miał piękne oczy i ładny wygląd. I rzekł Pan: Wstań, namaść go, gdyż to jest ten. Wtedy wziął Samuel róg z olejem i namaścił go w gronie jego braci; i od tego dnia Duch Pański spoczął na Dawidzie i pozostał na nim nadal, Samuel zaś powstał i poszedł do Ramy” (1 Sam. 16:12-13).

Jezus został przedstawiony Izraelowi jako król zaledwie na kilka dni przed Jego ukrzyżowaniem. Zgodnie z biblijnym proroctwem, został Jednak odrzucony, a szansa na przyjęcie Go przeszła do pogan. Jednak w pewnym momencie w przyszłości, Jezus zostanie uznany za władcę Izraela i całego tysiącletniego królestwa. „Widzę go, lecz nie teraz, oglądam go, lecz nie z bliska. Wzejdzie gwiazda z Jakuba, powstanie berło z Izraela, i roztrzaska skronie Moabu, ciemię wszystkich synów Seta” (4 Moj. 24:17).

Przejście Judy

> „Nie będzie odjęte sceptrum od Judy, ani Zakonodawca od nóg jego, aż przyjdzie Szylo, i jemu będzie oddane posłuszeństwo narodów” (1 Moj. 49:10, BG).

Kim lub czym jest Szylo? Można rozważyć trzy możliwości.

- (1) Nazwa miasta w Izraelu
- (2) Przyjście Mesjasza
- (3) Imię własne Mesjasza

(1) Nazwa miasta w Izraelu. Żydowska Tora (Prawo), Neviim (prorocy) i Ketuvim (Pisma – Tanach) tłumaczy przedmiotowy zwrot w wersecie 10 w następujący sposób: „aż przyjdzie do Sylo”. W ten sposób tłumacze identyfikują łączność Mesjasza z miastem w Izraelu o tej samej nazwie. Sylo było pierwszym miejscem pobytu Przybytku, gdy Izrael przekroczył Jordan w drodze do Ziemi Obiecanej, aby rozpocząć jej podbój. „I zgromadził się cały zbór synów izraelskich w Sylo, i umieścił tam Namiot Zgromadzenia, bo kraj był już przez nich podbity” (Joz. 18:1). Istnieją jednak pewne zastrzeżenia co do tej interpretacji, ponieważ nie ma podstaw tekstowych do takiego tłumaczenia w Tanach. Dodatkowo,

jest jeszcze mniej dowodów dla przyjęcia, że to mało znane miasto miałoby być jakimś centrum związanym z przyjściem Mesjasza.

(2) Przyjście Mesjasza. Tłumaczenie NIV (New International Version), oparte na Septuagincie, tłumaczy omawiany zwrot „aż przyjdzie do kogo należy” („Aż przyjdzie władca jego”, BW). Taka interpretacja może wydawać się uzasadniona, ponieważ podobny fragment znajduje się w proroctwie Ezechiela w kontekście władania ziemią: „W gruzy, w gruzy, w gruzy obrócę je. Także ono nie pozostanie tak, aż przyjdzie ten [Jezus], który ma do niego prawo; jemu je dam” (Ezech. 21:32). Sprzeciw budzi jednak fakt, że takie tłumaczenie wymaga zmiany jednej litery tekstu hebrajskiego (patrz: przypisy do większości wydań Biblii NIV), co jest trudne do przyjęcia.

(3) Imię własne Mesjasza. Talmud mówi, że Szylo jest imieniem Mesjasza, który przynosi pokój ziemi. Pogląd ten uzasadniony jest tym, że słowo to pochodzi od hebrajskiego Szalom, rdzenia słowa „Jerozolima”, miasto pokoju. To najbardziej atrakcyjna próba wyjaśnienia tego problemu, ponieważ jest to zgodne z proroctwem Izajasza: „Albowiem dziecię narodziło się nam, syn jest nam dany i spocznie władza na jego ramieniu, i nazwą go: Cudowny Doradca, Bóg Mocny, Ojciec Odwieczny, Książę Pokoju. Potężna będzie władza i pokój bez końca na tronie Dawida i w jego królestwie, gdyż utrwali ją i oprze na prawie i sprawiedliwości, odtąd aż na wieki. Dokona tego żarliwość Pana Zastępów” (Izaj. 9:5-6).

Jezus jako Lew z Pokolenia Judy zaprowadzi na ziemi pokój w czasie Swego tysiącletniego panowania. Zwróćmy uwagę na to, jak Pismo Święte zawęża obietnicę o nadejściu Odkupiciela i odrodzenia człowieka.

> 1 Moj. 3:15 – wybawiciel miał przyjść z linii Adama,
>
> 1 Moj. 9:26 – wybawiciel miał przyjść z linii Sema,
>
> 1 Moj. 12:3 – wybawiciel miał przyjść przez Abrahama,
>
> 1 Moj. 21:12 – wybawiciel miał przyjść przez Izaaka,
>
> 1 Moj. 25:23 – wybawiciel miał przyjść przez Jakuba,
>
> 1 Moj. 49:10 – wybawiciel miał przyjść przez Judę,
>
> 2 Sam. 7:12-16 – wybawiciel miał przyjść przez Dawida,
>
> Mich. 5:2 – wybawiciel i zbawiciel miał narodzić się w Judei, w Betlejemie,
>
> Oz. 11:1 – wybawiciel miał przejściowo przebywać w Egipcie,
>
> Izaj. 11:1 – wybawiciel miał być „netzer” albo z Nazaretu.

Genealogie podane przez ewangelistów Mateusza i Łukasza składają świadectwo o Jezusie, że ma On prawo ubiegać się o dziedzictwo tych starotestamentalnych obietnic. Wizyta „mędrców ze wschodu” opisana w pierwszych 10 wersetach Mat. 2 dowodzi, że ci, którzy byli gotowi i zwracali uwagę na znaki, rozpoznali w Jezusie tego Dziedzica. Gdy świątynia Heroda została zburzona w 70 r. n.e., zniszczeniu uległy wszelkie zapisy genealogiczne, w związku z czym nikt z Żydów nie może teraz wywieść swego rodowodu od Dawida i Judy. Jedynie Jezus spełnia te kryteria, wykazane i utrwalone przez opisy ewangelistów.

Jezus powróci aby rozpocząć dzieło polegające zarówno na podboju, jak i błogosławieniu. Jako Baranek Boży wziął na siebie grzech świata. Jako zwycięski Lew z Pokolenia Judy, przywraca porządek w chaosie i wprowadza świat w okres nauki, tak, aby mógł stanąć przed Bogiem Jahwe w chwale, jaka miała być jego udziałem przy stworzeniu.

> „Znalazłem Dawida, sługę mego, namaściłem go świętym olejem moim, ręka moja wspierać go będzie, a ramię moje umocni go. Nie podejdzie go wróg, a niegodziwiec go nie pognębi. Zetrę przed nim jego przeciwników, a tych, co go nienawidzą, powalę. Wierność moja i łaska będzie z nim i przez imię moje podniesie się siła jego. Położę na morzu rękę jego, a prawicę jego na rzekach. On wzywać mnie będzie: Tyś Ojcem moim, Bogiem moim i skałą zbawienia mego. Ja zaś uczynię go pierworodnym, najwyższym wśród królów ziemi. Na wieki zachowam dla niego łaskę swoją, a przymierze moje z nim nie wzruszy się. I utrwalę na wieki ród jego, a tron jego jak dni niebios” (Ps. 89:21-30).

Griehs Len (USA)